

ALS ER NIEMAND OM JE GEEFT

Ze was 18 jaar toen ik haar leerde kennen. Vanwege kleine diefstalletjes werd ze onder toezicht gesteld. Ze kwam trouw als ik haar uitnodigde voor een gesprek, al ging het niet altijd van harte en leek ze enigszins op haar hoede te zijn.

Ze woonde nog bij haar moeder en had nooit geweten wie haar vader was.

Moeder was een trouwe bezoeker van nachtelijke horecagelegenheden en nam steeds andere mannen mee naar huis, die soms ook belangstelling toonden voor de dochter.

Iets wegnemen uit een winkel riep bij de jonge vrouw een prettig soort spanning op, maar meestal nam ze dingen mee die ze meteen weer weggooiden en had ze er na afloop geen enkele voldoening van. Zo kwam ze bijvoorbeeld een keer thuis met een tas vol krulspelden, die ze zelf nooit gebruikte.

Op een dag werd ik gebeld door de bedrijfsleider van een supermarkt, waar ze op heterdaad was betrapt. Men had haar opgesloten in het magazijn en als ik haar niet snel kwam halen zou de politie gebeld worden. Nu was net die dag mijn auto voor een onderhoudsbeurt in de garage, maar gelukkig was er een collega aanwezig die me kon brengen.

We troffen er een zielig hoopje mens aan, helemaal in tranen en blij dat ze me zag.

En die dag heeft ze tegenover mij voor het eerst haar ware gevoelens kunnen tonen.

Wat me zo trof, was haar uitspraak: “ik zou een moeder willen hebben die van me vraagt dat ik ’s avonds op tijd thuiskom”. Dat ze hele nachten in bars kon rondhangen baarde haar moeder echter geen

enkele zorg en evenmin dat de mannen die zij meenam ook aan haar dochter zaten.

Nadat ze zelfstandig was gaan wonen, leek het beter met haar te gaan en ging ze niet meer stelen. Maar zoals dikwijls bij vrouwen die op zoek zijn naar genegenheid die ze gemist hebben, trof ze de verkeerde mannen. Uit één van die relaties is een dochtertje geboren, waarop ze erg gesteld was en dat ze alleen heeft opgevoed.

Nadat het toezicht was afgelopen is ze naar elders vertrokken, maar af en toe belde ze me nog om te vertellen hoe het met haar ging, meestal weer vanaf een andere plek in het land. Dit is zo doorgedaan tot ze al een jaar of veertig was en de laatste maal dat ik haar heb gesproken vertelde ze dat haar moeder hulpbehoevend was geworden en graag bij haar wilde komen wonen. De moeder naar wie ze haar hele leven op zoek was heeft ze nooit kunnen vinden en we hebben er toen nog over gesproken of ze er wel verstandig aan zou doen nu aan de wens van de moeder tegemoet te komen. Ik weet niet hoe het is afgelopen, want heb sindsdien niets meer van haar vernomen.

Dit is intussen ook alweer zo'n twintig jaar geleden, maar helemaal vergeten ben ik haar nooit.